

DI 08/11 Doordeweekse namiddagwandeling te Koningshooikt (7 km)

We wandelen 7 km door het rustige open landschap rond Koningshooikt en langs het fort van Lier.

Nadien is er gelegenheid om iets te drinken en eten.

Meebrengen: Oeverlidkaart en degelijke stapschoenen.

Afspraakuur: 14u15

Afspraakplaats: 't Lammeke, Liersebaan 156 te 2500 Lier - Koningshooikt.

Er is parkeergelegenheid voor de auto (rechts naast 't Lammeke kan je de parking oprijden).

Voor de fietsers: de vertrekplaats bevindt zich tussen fietsknooppunt 49 - 72.

Aanvangsuur: 14u30

Bijdrage: Gratis. Meld je, met je lidkaart in de hand, spontaan aan bij de verantwoordelijke voor controle.

Info: Lieve J - 0473 28 43 89

DI 08/11 Dinsdagavondfilm Close (Lukas Dhont) 5***** UGC Antwerpen

Een nieuwe mannelijkheid

Close is een ode aan de intimiteit van echte vriendschap. Lukas Dhont is uitgegroeid tot een toonaangevende nieuwe stem in de filmwereld.

Jeroen Struys, MA 31/10/2022 De Standaard

–Sssjt–.

–Maak geen geluid.– Met die fluisterende aanmaning begint **Close**, een film die je hart

breekt, om het uiteindelijk toch te lijmen. Terwijl andere filmmakers in een openingsscène overdonderen met een aanslag op de zintuigen, vraagt deze film om je schild te laten zakken en je kwetsbaarheid niet langer af te schermen. In al zijn zachtvaardige subtiliteit is dit radicale cinema. Daarmee gaat **Lukas Dhont** verder op het elan van **Girl**, waarmee hij vier jaar geleden furore maakte. Destijds won hij in **Cannes** de prijs voor beste debuut, dit keer **de Grand Prix**, die hij moest delen met Claire Denis. Niet slecht, op je 31.

Wat nog veel straffer is, is hoe Dhont op die leeftijd zich een heel eigen filmtaal heeft toegeëigend, en hoe matuur hij thema–s en stijl verbindt. In

amper twee films tijd heeft hij een nieuwe vorm gevonden voor een nieuwe tijd.

Net als **Girl** is **Close** een film over **gender, over de constructie van identiteit en over het brutale geweld dat een samenleving uitoeft op een individu.** Dat doet **Close** echter minder expliciet dan **Girl**: dit is geen film over een transgender ballerina, maar **over een intieme vriendschap.**

Belgische nouvelle vague

Het begint als een idylle: Léo en Rémi rennend door velden vol bloemen. **De twee zijn close, zoals twee buurjongens zijn die samen opgroeien op het platteland.** Ze spelen samen, ze slapen vaak samen. Hun fysieke en emotionele nabijheid is evident.

Dat verandert wanneer ze rond hun 13 jaar naar de middelbare school gaan. Waar ze zelf nooit vragen bij stelden, wordt nu plots in vraag gesteld door anderen. –Zijn jullie een koppel?–, vraagt een meisje pesterig.

De speelplaats is de samenleving in gecondenseerde vorm en een meedogenloze confrontatie met de anderen, zoals vorig jaar ook te zien was in **Un monde** van Laura Wandel. Het lijkt wel een Belgische nouvelle vague van kwetsbaarheid.

Door de ervaring op school begint Léo naar hun vriendschap te kijken door de ogen van anderen. Het is een meedogenloze onttovering. Samen in het gras liggen heeft zijn onschuld verloren. Je moet iets van jezelf opofferen om er bij te horen.

Harnas van mannelijkheid

Léo laat zich door de stoerste jongen van de klas overtuigen om mee te doen in zijn ijshockeyploeg. Het uniform van de hockeyspeler met die enorme schouderstukken en tralies voor het gezicht is het harnas van de mannelijkheid. Communicatie is haast uitgesloten, zelfexpressie is uitgewist. Het is **het harnas dat we in de puberteit allemaal krijgen aangemeten, om ons te beschermen tegen de meningen en druk van omstanders. Slechts weinigen onder ons durven het nog af te gooien.**

Het is één van die schitterende motieven in het uitgekende, perfect geconstrueerde scenario dat Dhont opnieuw schreef met scenarist Angelo Tijssens. De twee vonden ook **een**

knap decor in de bloemenwekerij van de ouders van Léo. Die laat de filmmaker bovendien toe om zonder woorden te tonen hoe de tijd verglijdt. **Met brutaal geweld verpletteren de landbouwmachines de fragiele schoonheid van de bloemen, net zoals de samenleving de prachtige kwetsbaarheid van de jongens vermaalt.**

Want het noodlot slaat toe, in een dramatische wending die hier niet zal worden onthuld. **Na de première in Cannes werd Close haast unaniem op lof onthaald**, maar her en der stelden enkele Angelsaksische critici wel vragen bij die tragische wending, in een film die net grootse dramatische gebaren uit de weg gaat.

In zekere zin sluit die kritiek aan op de backlash die **Girl** te beurt viel en die de Oscarcampagne destijds in de kiem smoorde. Dat soort controversie lijkt uitgesloten in het geval van **Close**, waarmee Dhont opnieuw **meedingt naar de Oscar voor beste internationale film.**

De dramatische wending is echter onmisbaar, precies omdat **de film** pas daarna **echt een pleidooi** kan worden **om je pantser te laten vallen, en je kwetsbaar op te stellen.** Dan wordt het ook **een film over hoe slecht wij zijn uitgerust om met emoties om te gaan – en jongens in het bijzonder.** In een enkele scène zie je hoe volwassen mannen gewrongen zitten in hun eigen harnas. Als zij nooit hebben geleerd om met hun gevoelens om te gaan, hoe zouden ze het dan de volgende generatie kunnen leren? Als je valt, is het motto –opstaan en doorgaan–, zoals de hockeycoach naar de jongens schreeuwt.

Een andere vorm van mannelijkheid – of, ruimer, van volwassenheid – is niet alleen mogelijk, maar nodig. Daarmee raakt de film aan één van de grote maatschappelijke worstelingen van deze tijd, waarin verhalen over toxische mannelijkheid het nieuws blijven beheersen.

Reparatie

Elk gebaar, elk geluid, elke kleur in **Close** zit juist. Daartoe laat Dhont zich omringen door ervaren klasbakken. Je herkent de handtekening van chef fotografie Frank van den Eeden in zijn zachte, haast doorzichtige

kinderportretten, zoals ook te zien in zijn werk voor Fien Troch. **Close is een film die je verleidt met schoonheid:** de klank van een hobo die overgaat in de meeslepende orkestrale score van Valentin Hadjadj, twee rennende jongens in bloemenvelden, ons noordelijke licht op een engelengezicht. **Hoofdrolspelers Gustav de Waele en Eden Dambrine** zijn **perfect gecast om die twee zachtaardige jongens te spelen.** In hun blikken vermoed je alle turbulentie van de puberteit.

Dhont schrijft niet alleen een hoofdstuk in de Belgische filmgeschiedenis, maar in die van de wereld. Bovenal is **Close een film die je raakt, die je ondersteboven schudt, die je kapot maakt en je, uiteindelijk, weer repareert. Je bent nooit meer dezelfde. Close is een film die je tot een beter mens maakt.**

Van **Lukas Dhont** en met **Eden Dambrine, Gustav de Waele, Émilie Dequenne**

Bijdrage: op vertoon van je geldige Oeverlidkaart koop je van de verantwoordelijke een filmticketje dat normaal **£7** kost i.p.v. het standaardtarief van **£12,35**.

Na de film gaan we samen nog iets drinken in de buurt.

Afspraakuur: 19u15

Afspraakplaats: UGC, Van Ertbornstraat 17, Antwerpen. Rechts van de kassa's!

Wegwijzer: Door het feit dat UGC gelegen is aan de Van Ertbornstraat 17, een zijstraat van De Keyserlei, is het zeer vlot bereikbaar met het openbaar vervoer (trein, tram, bus). Met je filmticket kan je ook goedkoper parkeren in de ondergrondse, bewaakte parking De Keyser aan de Van Ertbornstraat (net naast de inkom van de UGC)! Valideer je parkingticket op de verdieping.

Aanvangsuur: 19u45

Info: Luc F - 0484 98 38 37

of: Ben VdP - 0470 90 24 73